

Scénář rozhlasové reportáže ZŠ Waldorfská Pardubice

Paní Veronika Doutlíková se narodila v Praze. Prožila zde šťastné dětství. Na střední škole si začala uvědomovat určitá omezení, která přinášel život v komunistickém režimu. Cítila, že jsou lidé vystavení tlaku a že se obávají projevit. Doma poslouchali Hlas Ameriky a od kamaráda z rodiny chartistů měla další informace o povaze režimu. Na střední škole se účastnila některých nepovolených demonstrací.

„Snažili jsme se samozřejmě, aby nás nechytli. Protože to jste pak měli ve škole daleko větší problém. Když by vás chytli, legitimovali a prostě třeba jste šli na výslech, tak potom, tak potom z toho byly velké postihy.

Když ukončila střední školu, začala studovat na vysoké škole. V prvním ročníku byla právě na podzim roku 1989. 17. listopadu se konala na Albertově demonstrace při příležitosti Mezinárodního dne studentů. Demonstrace bylo zpočátku povolená a podporovaná oficiálními místy, pak se však něco stalo.

„Nikdo nečekal, jak se to zvrhne. Pak, že se půjde na ten Václavák. Ale samozřejmě jsme nebyli nějak moc zkoordinovaní... Byl záměr jít na ten Václavák. To zas nechtěla policie, abychom se tam dostali, to bylo zatarasený...“

Část účastníků povolené manifestace se tedy vydala do centra města. V průvodu nebyli pouze studenti, ale i starší lidé. Průvod šel po nábřeží a zabočil na Národní třídu, kde zastavil před kordonem policistů.

„Ale zase jsem netušila, že vlastně vzadu za náma daleko někde u toho Národního divadla je další řada těhle těch příslušníků a že vlastně nikdo nemůže odejít.“

„Pak oni dali zřejmě pokyn k tomu, že už se začne něco dít. To začli postupovat jako na nás, že jo, vytlačovat nás, ale my jsme stejně neměli kam jít.“

„Nevím, jestli to byl rozkaz nebo prostě těm klukům už došly nervy“.

Účastníkům došlo, že jde do tuhého. Někomu se podařilo utéct, někdo byl zmlácen a někdo byl chycen a odvezen k výslechu. Na Národní třídě to vypadalo jako na bojišti.

„Měli připravený autobusy, který odvážely k výslechu vlastně tady ty zatčený. No tak už mě rovnou čapli, narvali mě to autobusu“

„A pak jsme přijeli k tomu výslechu a tam jsme byly v takovejch jako klecích a taky tady s těma lidma, který byli zraněný, měli třeba zlomenou ruku, tak tam se všema čekali na ten výslech“.

Po výslechu se paní Doutlíková vrátila domů. Následně si ji zavolat rektor školy a vyšetřování pokračovalo. Rektor měl již informace z policejního výslechu. Dostala napomenutí. To však již byly další události v pohybu:

„No ale během týdne už se to úplně změnilo“.

Studenti začali stávkovat a přispěli tak k pádu totalitního režimu. Na otázku, co by chtěla paní Doutlíková sdělit generaci dnešních žáků, odpověděla:

„No, abyste se snažili aktivně se účastnit společenského života. A když se vám něco nebude líbit nebo když budete mít pocit, že by ta změna byla k dobrému nějaká, tak se snažit ji prosadit.“